

truisto kaj admirinda la homo, Henri Micard preferis emeritiĝi. Li prezentis medicinajn atestilojn (ĉar li fakte estis malsana) kaj la administracio konsentis pri lia emeritiĝo. Li iris al Nantes, kie Sino Micard ricevis postenon. Sed la materia aspekto de la familio ne prezentis favora : tri infanoj (en 1935 naskiĝis dua filino : Janette), neniuj loĝejoj, unu salajro kaj ege malalta pensio ne estis entuziasmigaj faktoroj en vivo dum milita tempo. Henri Micard trovis asekuran oficon sed malgravan ĉar li ne povis disponi grandan sumon por la aĉeto. Per sia kriplula veturilo li trairis la urbon por enkasigi la kvitancojn sed ne estis sufiĉe altrudema por varbi novajn klientojn. Ne tre longe daŭris tiu vivo. Kiam Nantes estis la unuan fojon bombita, ĉiuj infanoj kaj gemaljunuloj kaj kripluloj estis evakuitaj el la urbo al alia departemento. La akceptanta departemento estis Mayenne kaj tiamaniere Henri Micard denove troviĝis en Epineux-le-Séguin, kie li vivis ĝis la liberigo de la lando. En 1945 li petis sian reoficigon. La Akademia Inspektoro proponis al li postenon en la ĉefurbo de la departemento : Laval. Henri Micard rifuzis dirante : « Oni min forpelis el Epineux. Mi petas mian reoficigon en Epineux ». La Inspektoro montris al li ĉiujn avantaĝojn de posteno en la urbo Laval. Sed Henri Micard ne akceptis kaj fine revenis instrui kun Sino Micard en Epineux.

Kaj li tuj reaktiviĝis. Ne nur kiel instruisto sed ankaŭ kiel edukisto de la ĝejunuloj post la lernejaraj kaj ankaŭ de la aliaj vilaĝanoj. Sed kion fari en ankoraŭ malfacila postmilita periodo, sen mono, en vilaĝeto. Iu povas ofte anstataŭi la monon : la difino de preciza celo kaj la volo batali ĝis la atingo de la celo. En 1947, Henri Micard decidis krei vilaĝan kulturdomon (Foyer rural) kie estos prezentitaj al la vilaĝanoj teatraĵojn, filmojn, prelegojn. Li mem klarigis la kialon de tiu fondado, okaze de elektado. Li skribis : « Post la Liberigo de nia lando, la tiamaj registoj instigis nin al kreado de postlernejaj organizoj. Mi povis krei « Laikan Amikaron » sed mi timis, ke mi ofendos kelkajn personojn en mia vilaĝo kiu feliĉe ne konas lernejan konkuradon ; ĉar mi deziris akordigi, unuigi ĉiujn, mi elektis « Vilaĝan Kulturdomon » kiu, dank'al sia plena neŭtraleco povas ebligi la kunigon de ĉiuj bonvolemoj. Mi faris tion por eduki kaj distri ĉiujn vilaĝanojn, kiu ajn estu iliaj opinioj aŭ kredoj ».

Ambicia projekto realigota sen financaj rimedoj, sen kunvenejoj. Ekzistis la antaŭa knabina lernejo, malnova, kaduka konstruaĵo. La vilaĝestraro konsentis disponigi ĝin al la instruisto sed rifuzis ĉian

helpon. Henri Micard sukcesis entuziasmigi grupon da ĝejunuloj (kaj aliaj vilaĝanoj), kiuj konsentis labori post sia labortago. Vandoj estis faligitaj, la malnovaj pavimaj anstataŭigitaj de ligno-plankoj. Oni skrapis, masonis, gipsis, pentris. Oni konstruis scenejon, kulisojn. La malnovaj lernejoj transformiĝis en benkojn... iom malmolajn ! Kaj baldaŭ ekzistis en la departemento Mayenne, en unu el la plej malgrandaj vilaĝoj, la unua Vilaĝa Kulturdomo. Sed ne sufiĉis la loko. Oni bezonis materialon ĉefe kino-aparaton. Kooperativa asocio estis kreita kun akcioj. Sed ĉar estis necese tuj komenci la aktivadojn, gesroj Micard pruntedonis la sumon necesan por la aĉetado de la aparato. Por reenspezi tiun sumon, la ĝejnstruistoj prezentis filmojn en tri diversaj vilaĝoj. Tio signifis rapidan vespermanĝon, ŝarĝon de la peza aparato en la aŭtomobilon, veturadon sur la mallumaj, kelkafoje malglataj vojoj kaj revenon malfruan, plurfoje ĉiusemajne. Tio signifis kalkulojn, ĉar por pligrandigi la enspezojn, Sino Micard vendis bonbonojn kaj trinkaĵojn al la ĉeestantoj. Sed, spite la lacigojn, gesroj Micard estis kontentaj ĉar ili sciis, ke tio estas utila, ke almenaŭ dum tempo en la semajno vilaĝanoj taŭge distriĝis. Ili sciis, ke tiu laboro alportas monon al la kaso de la vilaĝa kulturdomo, kiu bezonis ĝin por sia ampleksiĝo. Spite mankon de helpo fare de la instancoj, la Vilaĝa Kulturdomo kreskis. Tien venis unu, dufoje en la semajno, ĝejunuloj por provludi, konstrui dekorojn, fari scen-kostumojn, diskuti pri la programo de la aktivadoj, ĉeesti prelegon, rigardi filmon. Kiom fieraj ĉiuj estis kiam ili aŭdis, aŭ legis en gazeto, ke tia kulturdomo, kia ilia, estis malofte trovebla en malgrandaj vilaĝoj (eĉ en pli grandaj). Ili estis tre dankemaj al gesroj Micard, kiuj, plie, ĉiujare organizis vojaĝon al iu vizitinda loko de la regiono. Tiam feliĉaj estis ankaŭ la ĝejnstruistoj pro la rezultoj atingitaj, ke post sia emeritiĝo en 1952, ili daŭrigis sian laboron en tiu medio, kvankam ili tiutempe ankaŭ « sursultriĝis » la mastrumadon de la Esperantista Kulturdomo. Ĉar ili trovis, meze de tiuj vilaĝanoj, atmosferon de ili ŝatatan kaj ili estis certaj daŭrigi batalon valoran : tiun de kulturigo.

Ankoraŭ pli grava montriĝis post lia morto la laboro farita de Henri Micard, kiam prezentigis al la daŭrigantoj problemoj antaŭe solvitaj de la ĉefgvidanto. Ĉiuj ankoraŭ pli klare komprenas, kia homo Micard estis. Dank'al Sino Micard kaj grupeto de antaŭaj kunlaborantoj, la afero daŭras ĉar neniuj en la vilaĝo opinias ebla la malaperon de tia kreitaĵo. Ili dediĉas sian laboron al la memoro de la malaperinta kreinto.